C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hasek_Jaroslav-Vanocni_feuilleton.PDB

PDB Name: Vánoční feuilleton
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.6.2005
Modification Date: 5.6.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vánoční feuilleton

Jaroslav Hašek

Bolševická vláda národních komisařů v Petrohradě zrušila vánoční svátky. Na štěstí se to Ukrajiny netýká a tak může vyjít vánoční feuilleton.

Napsat jej v Petrohradě, strávil bych jistě vánoční svátky v Petropavlovské pevnosti.

Ukrajina zachránila nám tedy Vánoce na své vlastní republikánské půdě, ba páni Ukrajinci jdou tak daleko ve své lásce k Vánocům, že ztrojnásobili na vánoční svátky dávku cukru, takže každý si bude moci koupit, bude-li mít totiž na to peníze, šest funtů cukru, a kromě toho ještě bude si každý občan moci koupit jeden a čtvrt funtu krupičkové mouky. K čemu tu krupičku, nevím, ale když si to všichni kupují, koupil jsem si to také.

Pokud se týká cukru, sháním těch šest funtů již ode dne vydání příkazu, ale všude v krámech vidím jen nápisy: "Sachary nět!" Neseženu-li do Vánoc těch šest funtů, nevím, co se se mnou stane, neboť na Ukrajině se zavádí pořádek.

Bolševici zrušili tedy Vánoce. Věc úplně správná, neboť na Vánoce se zpívá: "Radujme se, veselme se", a dnes málokdo z nás se může z bolševiků radovat a veselit.

Do Vánoc zrušili toho bolševikové vůbec mnoho:

2. Svobodu tisku.

3. Svobodu osobní bezpečnosti.

4. Svobodu přesvědčení.

5. Svobodu nosit čistou náprsenku a neupadnout v podezření, že jsi "buržuika paršivij".

6. Svobodu mít v kapse Kerenského čtyřicetirubl a neupadnout v podezření, že jsi pil dost dlouho "krovutku našego brata".

7. Svobodu myšlenek, totiž mám na mysli ten případ, kdy člověk vůbec na nic nemyslí a námořníci z křižníku "Aurora" mu řeknou: Vida ho, kontrarevolucionérka, na kontrarevoluci myslí, "čej ego, intelligenta!"

8. , 9., 10. ... Našlo by se toho ještě celá hromada, co všechno bolševikové zrušili; ale jen jediná věc by se našla, kterou nezrušili, totiž slib, který dal Lenin císaři Vilémovi, že to pěkně v Rusku rozvrtá.

Na Ukrajinu moc bolševiků nesahá a my tedy budeme slavit Vánoce a zívat nad vánočním feuilletonem, neboť tak si představuji moc tisku.

Čteš, čteš, pořáde se ti zdá, že jsi to už někde četl, a najednou usneš jako pařez.

Vánoční feuilleton má totiž být jako vánoční povídka na jedno kopyto, aby neztratil tu pravou vánoční vůni a půvab.

Tak jako při štědrovečerní večeři nesměl kdysi za rajských dob míru doma chyběti kapr na černo a rybí polévka, nesměly chybět ve vánočních povídkách jedna nebo dvě mrtvoly, zmrzlé pod okny při prohlížení rozsvícených svíček na vánočním stromečku. Přílišná zvědavost škodí, a byli to po většině lidé dospělí, které autoři vánočních besídek a povídek odsuzovali k takové ukrutné smrti. Surovci! Dali zmrznout ubohým dráteníčkům, vyhnaným ženám zhýralými muži, vyhnaným mužům zhýralými ženami, házeli pod hromady sněhu i ubohé sirotky a neštítili se poskvrnit své svědomí i zmrzlým nemluvňátkem v peřince, plodem nešťastné lásky, a pak sčítali řádky a šli do redakce pro peníze.

Pamatuji se na jednoho autora, který ve své povídce asi dvacetkrát tvrdil na samostatné řádce:

"Narodil se Kristus Pán",

zač chtěl 20x10 haléřů, čili 2 koruny, a jak se strašlivě rozzlobil, když jsem mu řekl, že ty dvě koruny už dostal autor, totiž ten pastýř, který to zvěstoval svatým třem králům.

Nemyslete si však, že se vánoční povídky u nás psaly těsně před Vánocemi, kvůli sněhu, kterého v nich byla spousta.

Redaktor zábavné přílohy "Národní Politiky", pan Žák, žádal mne jednou už v měsíci dubnu, abych mu napsal vánoční povídku, aby prý měl zásoby.

On byl jako svatá církev, která, když počala povšechně slavit památku narození Kristova v II. století,

slavila Vánoce v dubnu nebo v květnu.

Těmi zmrzlými ve vánočních povídkách je vinen teprve papež Julius I. ve století IV., který položil den narození Kristova na den 25. prosince.

Den narození Kristova nebyl nikdy na určito zjištěn a církev křesťanská, jako to vždy činila, tak i zde položila důmyslně velký svůj svátek křesťanský v dobu velkých svátků pohanských, aby jej přizpůsobila hlubokým svým významem názorům světa pohanského o zanikání tmy a vyrůstání světla.

25. prosince končívaly se i pohanské římské Saturnalie, při kterých se jedlo, pilo, hodovalo, tak jako kdysi u nás na štědrý den.

Kde jsou ty krásné doby, kdy se u nás doma lidé dusili rybou na černo, takže jenom na Vinohradech o poslední štědrý den, který ještě Evropa trávila v míru, záchranná stanice musela poskytnout pomoc v 126 případech.

Kde jsou ty blažené doby, kdy lékaři o štědrý den měli plné ruce práce s vytahováním lidem kostiček ze smažených kaprů z krku a kdy se nádeník Kožíšek ve Velharticích udusil vánočkou. Připadá to dnes jako krásná pohádka z dob dávno zašlých.

Dnes si tu rozkoš s vánočkou může v Čechách dovolit jen uhlobaron, a třeboňské kapry snědli rakouští vojáci v konservách již roku 1915, a nejvíc mne mrzí, že třebas takový volatý tyrolský zemský střelec ani nevěděl, co dobrého jí.

Řekněme si teď upřímně, co byste byli udělali tenkrát takovému člověku, který by vám ještě před čtyřmi lety tvrdil, že přijde jednou doba a půl Evropy že nebude mít svíček na vánoční stromek.

Upozornili byste ještě nejbližšího strážníka, že s tím pánem to není všechno v pořádku. Nebo kdyby vám tvrdil, že nebude ryba na černo s knedlíkem a že se nebude hrát po večeři ani obvyklý mariáš o oříšky, poněvadž všechny ořechy spolkl rakouský aprovisační ústav na tlačení oleje, že nebude žádného cukroví na stromeček a že zkrátka v české domácnosti nebude se moci nic na vánoční stromeček pověsit než řetězy...

Možná, že už ani ty ne, poněvadž v těch řetězech by viděla policie symbol Rakouska.

A tak nic jiného nám nezbývá zde v cizině, než přimhouřit oči, vzpomenout si na poesii starých dob, na pohádku vánoční, kdy se zpívávalo:

Z života čistého,

z rodu královského...

Pardon! Pomalu s tím "z rodu královského"! My chceme republiku!